

Иван Вазов
Под Амбарица

През високий рид, кой жѐни
Среднята гора със Вежен,
фърка взора устремени
към друг връх, плешив и снежен –

към Амбарица висока,
урви стръмни дето спуща
във долината дълбока,
във долината цветуща,

де градеца родни дреме –
орлово гнездо в градини...
Фърка дух в далечно време –
във детинските години,

във годините, когато
цял свят ази мой считал съм
и по ризка в знойно лято
бос из барите цапал съм.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5122>]